

преструваше че не го съгледва; найподирь покъртенъ отъ смиреномъдріето на Телéмаха, рече му засмѣнъ. „Разумѣвамъ защо са боите, и достопохвалны сте за страха си, но нетрѣба да отивате до безмѣрность. Никой помного отъ мене не ви желае да вкусите удоволствія, но удоволствія които да не ви пристраствяватъ нито да ви изнѣжватъ. Имате нужда отъ веселбы които да ви докарватъ растуха и въ които да сте господарь на себеси, но не отъ веселбы които ви увличать. Желайж ви наслажденія пріятны и умѣренны които не затымняватъ разума, и които никога не ви обръщатъ на бѣсенъ скотъ. Сега е време да са растушите отъ сичкытъ си страданія. Вкусете, ради Адоама, сичкытъ удоволствія които ви той предлага: развеселѣте са, Телéмахе, развеселѣте са, мѣдростъта не е строга нито лицемѣрна; тя една доставя истиннытъ наслажденія; тя само може да ги дава вове време чисты и трайны, да размѣся игрытъ и смѣховетъ съ важнытъ и серіозны занятія, и приготвя удоволствието чрезъ труда като отморява челоуѣка отъ труда чрезъ удоволствието. За мѣдростъта не е срамота да са показва весела въ приличното време.

Туй като казваше Менторъ зе една лира и заигра на нея съ таквози искусство, щото Ахитоасъ отъ ревность захвърли своята отъ ядъ; очитъ му прѣкажж искры, смутеното му лице са измѣни; присѣтствующытъ быхж забѣлѣжили скърбыта му и срама му ако лирата на Ментора не бѣ очаровала душытъ имъ. Тѣ едва смѣяхж да дышжтъ отъ боязнь да не нарушжтъ мълченъето и изгубижтъ нѣщо отъ тѣзи божественна пѣсенъ; тѣ са бояхж еще да не бы тя да са свърши много скоро. Гласътъ на Ментора немаше нѣкоя женетвенна пріятность; той бѣше мжжжкъ, гѣвкавъ и страстенъ доро до наймалкытъ му движенія.

Изъ найнапредъ той пѣ славословіе въ честь на Юпитера, отца и царя на боговетъ и на челоуѣцытъ, който съ поклащанъето на главата си потърса земята; послѣ представи Минерва която излѣзва отъ главата му, сирѣчь мѣдростъта, която обитава въ тогози бога и исхожда отъ него за да просвѣтыва смиреннытъ челоуѣцы. Менторъ въспѣ тѣзи истинны съ единъ гласъ толкози